

Recull de Premsa

Taula de contingut

O REENVIAMENT O REENVIAMENT O REENVIAMENT O REENVIAMENT O REENVIAMENT La JONC 'ocupa' L'Atlàntida El 9 Nou Osona i Ripolles - 30/06/2017	3
El piano de Villegas cierra el segundo fin de semana de las Noches Mágicas El Norte de Castilla Segovia - 03/07/2017	4
Silenci a la zona zero El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/07/2017	5
Carmela El Periódico de Catalunya - Catalán - 01/07/2017	6
El 'Loco' más cuerdo regresa a Canarias La Opinión de Tenerife - 01/07/2017	7
ROZALÉN EL REGRESO DE La Tribuna de Albacete - 30/06/2017	9
Frederic Amat, l'artista pulsional Segre Catala - 02/07/2017	10
Sant Cugat, economía capdavantera El Punt Avui - 02/07/2017	11
La Operación Catalunya, las cloacas al descubierto en vivo y en directo Gara - 03/07/2017	14
Agenda El Economista Catalunya - 03/07/2017	17
"Vaig sortir escaldat pels de casa" El 9 Esportiu de Catalunya - 02/07/2017	18
Del caso Palau a la Agencia Antifraude Información - 01/07/2017	20
Cataluña no es Dinamarca El País - 01/07/2017	21

La JONC 'ocupa' L'Atlàntida

Els millors músics joves de Catalunya es formen i fan dos concerts a Vic

Els 'grans', la tercera de Mahler

Vic

J.V. Si els més joves ataquen Beethoven, els més grans tenen un repte no menys dificultós: la tercera simfonia de Gustav Mahler, una altra obra mestra. Els titulars de la formació treballaran amb professors de la Mahler Chamber Orchestra, i rebran també el Cor de Noies i el Cor Infantil de l'Orfeó Català, que els acompanyaran en els concerts, a més de la mezzosoprano Cristina Faus. "En total, seran gairebé doscents" intèrprets, explica Manel Valdivieso, que també estarà a la batuta d'aquesta producció. L'estrena serà el dia 7 de juliol a L'Atlàntida, amb una gira més àmplia que els portarà a Sant Cugat, a Girona, al Palau de la Música Catalana i a l'Opera Berlioz de Montpellier, en el Festival Radio France, el dia 16 de juliol.

El alevins de la JONC assajant, dimecres, amb el director Manel Valdivieso. Al seu costat, el ballarí i coreògraf Cesc Gelabert els ajuda a treballar el moviment

Vic

Jordi Vilarrodrà

Els millors músics joves de Catalunya han ocupat L'Atlàntida. Durant dues setmanes, la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC) s'instal·la a Vic en les seves dues formacions per preparar el programa que oferirà durant l'estiu. Aquesta setmana, han estat els 70 integrants dels alevins els que han treballat sota les ordres del director Manel Valdivieso, i la setmana vinent ho faran els *grans* de la JONC. Totes dues orquestres acabaran la seva estada a Vic amb concerts oberts al públic.

La presència de la JONC a Catalunya al mes de juliol és habitual els últims anys.

"Hi estem molt a gust, i tant la gent de L'Atlàntida com l'Ajuntament ens acullen molt bé", diu Valdivieso. Durant el dia, per grups o en *tutti* –tota l'orquestra– es va treballant en el programa, amb la facilitat que dona disposar d'aules, sales d'assaig i, al costat mateix, l'auditori Joaquim Maideu. Tot això "crea víncles, que és un dels nostres objectius", diu el director de la JONC.

Treballar les peces i després mostrar-les al públic són dues cares de la mateixa moneda. "M'agrada dir que per als nois i noies la JONC ha de ser una escola d'excellència, però per al públic que vindrà al concert ha de ser una orquestra". No una orquestra *de joves* sinó una

orquestra, que ha de tocar amb el mateix rigor que si fossin professionals. "I amb el privilegi d'haver pogut treballar el programa durant més dies", afgeix Valdivieso. Aquesta setmana s'encara, ni més ni menys, que amb la cinquena simfonia de Beethoven, una de les grans obres mestres de la música clàssica. I ho fa amb joves que tenen, en la seva majoria, entre 14 i 18 anys, tot i que n'hi ha algun de més jove encara "perquè aquest és un projecte universal: si un noi o noia sap tocar un instrument, no se li demana d'on ve". La mitjana, però, se situa entre els 16 i 17 anys, una bona mitjana en relació amb altres experiències semblants d'Europa. Semblant, només, per-

què "aquest és un projecte insòlit", remarca el director.

Els instrumentistes viuen amb intensitat aquests dies. Com l'Oriol de Antonio, violinista d'Arenys de Mar, que ja fa dos anys que és a l'orquestra: "És una emoció impressionant, hi ha molts nervis perquè en pocs dies hem de preparar un gran repertori", diu. A més de la simfonia, que ocuparà la segona part del concert, assagen interludis de *Peter Gimes* de Benjamin Britten, de qui també prenen fragments de la *suite Montjuïc*, i la sardana de concert *Empúries* d'Eduard Toldrà. "És un gust treballar amb en Manel, ensenya però també fa bromes i crea un dinamisme molt bo", explica el jove

instrumentista. A prop d'ell hi ha la vigatana Maria Erra, també violinista, que ja havia estat a L'Atlàntida veient la JONC en alguna ocasió abans d'entrar a formar-ne part. "Vaig pensar que era un projecte molt xulo i vaig presentar-me a les proves", diu. Amb 15 anys, és la més jove dels tres osonencs de la formació. A més d'ella, en formen part la també violinista Judit Tió, de 18 anys i de Calldetenes, i el contrabaixista Oriol Coromina, de 16 anys i de Taradell. Després de tocar a casa, ho faran també a Reus i a l'Auditori de Barcelona.

JONC, Alevins. Divendres, 30 de juny de 2017. 2/4 de 9 vespre. L'Atlàntida.

El piano de Villegas cierra el segundo fin de semana de las Noches Mágicas

El joven pianista interpretó en La Granja de San Ildefonso obras de Chopin, Liszt, Falla y Granados

■ EL NORTE

SAN ILDEFONSO. El cuarto de los conciertos dentro de las Noches Mágicas de La Granja 2017 corrió a cargo del joven intérprete José María Villegas ayer en el teatro Canónigos de La Granja.

El auditorio granjeño acogió al considerado como uno de los pianistas españoles con más proyección internacional. En las Noches Mágicas de La Granja Interpretó piezas de los compositores Chopin, Liszt, Falla y Granados.

Villegas, natural de Sevilla, ha cursado estudios en el Conservatorio Superior de Badajoz, en la prestigiosa Juilliard de Nueva York y en Hannover. Además de ofrecer conciertos en Francia, Estados Unidos, Venezuela, Argentina, Bruselas, Holanda y Alemania, ha colaborado con fundaciones como Life Music Now, Fundación Nina Dieckmann Stiftung o la Fundación Alexander von Humboldt.

Ganador de numerosos premios, entre todos, destaca el debut del in-

José María Villegas, en el concierto de ayer. ■ RUBÉN FRANCISCO BURGOS

térprete en el Palau de la Música Catalana, donde además fue premiado en el ciclo Primer Palau del año 2014. En la actualidad, Villegas com-

pagina su actividad concertística con su labor docente en el Conservatorio profesional de Música García Matos de Plasencia.

MÚSICA PLÀCIDA PER A LA REFLEXIÓ

Silenci a la zona zero

El pianista Rubén Ramos va aturar el temps a l'Antic Teatre amb la seva interpretació 'amateur' de peces d'Orlando Gibbons del segle XVII = **Un espectacle** atípic a Barcelona

ALTRES ESCENARIS POSSIBLES

NANDO CRUZ

Un escenari negre i buit. Al fons, un piano. Hi entra un paio amb aspecte d'Andrés Calamaro però de vida més sana. S'asseu i comença a tocar. En direm pianista perquè toca el piano des de fa 30 anys, no perquè s'hi dediqui professionalment. No és un concertista, sinó un aficionat que no ha perdut mai les ganies d'asseure's al piano i practicar. Toca a poc a poc. Prou per quedar desqualificat a qualsevol concurs. Toca relaxat. Com si no estigués actuant en públic. Benvinguts al nou concert de Rubén Ramos a l'Antic Teatre.

A la paret hi apareix projectada una frase. Sembla que hi posa «**La música es com una droga dura**». I després, una altra, també borrosa. Una altra. Des de les grades no es lleixeixen gens bé, de manera que, en un gest inviable a qualsevol teatre convencional, la meitat del públic baixa per les escales i s'asseu al terra de l'escenari. D'alguna manera, el ceremoniós espai teatral s'ha transformat en una habitació al fons de la qual un paio hi toca el piano. Sense més ni més.

Ramos està concentrat en les seves coses: la partitura. Toca *leent*. El públic tirat per l'escenari es va reclinant fins a trobar la postura més còmoda. Algun s'hi ha ajagut del tot i ja no veu el piano ni les frases de la paret. Aquells textos componen un monòleg desordenat com les converses de bar que un amic monopolitza amb opinions, fixacions, dades i anècdotes.

► Rubén Ramos ► Manifestació artística a Barcelona, un regal.

El propietari de l'edifici de l'Antic Teatre exigeix als llogaters pagar-ne una nova façana

Que si Boris Vian, que si els zazou, que si les traduccions de Gabriel Ferrater, que si ell va aprendre a tocar a Santa Coloma...

Les peces interpretades van ser compostes per l'anglès Orlando Gibbons a principis del segle XVII. És música antiga, plàcida, una subtil invitació a escoltar i no fer res més. Els textos projectats a la paret també se succeeixen amb lentitud. Les pulsacions corporals es van alentint i el ritme quotidià perd autoritat fins que el temps s'atura. Les frases es conviden a reflexionar mentre les composicions de Gibbons et catapulen a altres èpoques. La música

deixa de sonar perquè Ramos ha de passar els fulls de la partitura. Ningú es queixa. Tampoc l'aplaudeixen quan acaba la peça. S'ha imposat el silenci.

Tot això està passant a la zona zero de l'especulació immobiliària barcelonina, a només 70 metres de l'edifici que hauria d'haver acollit l'Hotel Palau. El Palau de la Música, temple de l'excelsa cultura oficial, acull avui un espectacle de flamenc per a turistes. El cartell no informa del nom dels tocares i baileoras. Simplement és *Arte flamenco*. Entrades, de 30 a 48 euros. La majoria del públic és oriental. Mentrestant, l'Antic

Teatre resisteix a la pressió neoliberalista amb una *performance* a 10 euros; pur balsam a l'asfixiant Ciutat Vella.

Si dies enrere parlavem d'un escenari tancat per gentrificació, aquesta setmana és el torn d'un altre d'amenaçat per l'especulació. El propietari de l'edifici exigeix als llogaters de l'Antic Teatre carregar amb les despeses de la rehabilitació de la façana. Per ara, la justícia li ha aturat els peus, però el contracte de lloguer venç el 2026. Aquesta seria, en el millor dels casos, la data per a la mort d'un espai que el 2003 era una ratera i que l'equip liderat per Semolina Tomic va transformar en un centre de creació radical i crítica al centre de la ciutat.

Pèrdua irreparable

Una de les últimes frases projectades sobre la paret planteja un interessant assumpte: «**Em pregunto quantes coses que no estaven gens malament de l'època de Gibbons s'han perdut irremediablement**». La mateixa pregunta que es fa Ramos, es podran plantejar els habitants de Barcelona el 2067. Potser s'imaginaran com devia ser entrar a l'Antic Teatre, sala que hi havia on avui s'alça l'hotel *boutique* L'Antic Parador de la cadena Conqueror, i què es devia sentir en aquell espai silencios i distanciat del bullici exterior mentre un paio amb aspecte d'Andrés Calamaro però de vida més sana tocava el piano *leentamente* per equivocar-se el mínim possible.

Ja no hi ha més frases a projectar, però Ramos seguirà tocant uns minuts més. Un delicat gest per dissortar-nos, suauament, de retorn a la ciutat. A l'últim moment, cometrà un error no forçat que ens recordarà que ell no és cap concertista professional, sinó un pianista amateur. Ramos descobrint Gibbons no és Mendelssohn descobrint Bach. Això no ha sigut un recital a la cort. Això no ha sigut una magna exhibició al Palau de la Música. Això no ha sigut cap concert. Això ha sigut un regal. ■

Peccata minuta

Carmela

JOAN
Ollé

Prou! Ja hem desaprofitat massa vides llestant esquers enverinats d'estreta actualitat: **Inda, Sánchez, Villarejo, Puigdemont, Iglesias, Trump, Montoro, Rufián, Messi, Cristiano...** i la suma dona zero. Sabem, per vistos i sentits, que cap d'ells –narcisos desdibuixats en el llaco o en el pantà– vol saber res de nosaltres; d'una mateixa cantarella no poden brotar paraules noves (*unilateral, urna, imputat, fitxatge, transparència, democrà-*

cia...). De tant repetir-les poden arribar a creure-se-les.

Decididament, si em donen a escollir entre les cares de la tele i els bisons d'Altamira (o les cares de Bémez), em quedo amb els segons: almenys no es mouen. I si machadíanament hagués d'optar per una veu entre les veus, ho faria pel silenci de **Harpo** i la seva estúpida botzina (imoc!). Molt del que ens arriba pels mitjans de comunicació o reflexió (ió, ó!) fa fastic, irrita, empesta i no hi ha convida al debat ni al futur. No és allò que *tots siguin iguals* (la intel·ligència està molt ben reparada; tots en tenim poquíssima); el que passa des de gairebé sempre i cada dia més és que tot és essencialment mecanic: l'apassionada carretera contrarellotge del hàmster con-

tra la seva roda i el rellotge encallat de la seva íntima amiga marmota. Ens roben i ens agrada que ens robin el temps.

Veritat i bellesa

Dels laberints se'n fuig perdalt. Contra les males notícies i males maneres a la premsa, ràdio, televisió, xarxes... hi ha llibres, quadros, música, pel·lícules, obres de teatre que, tot i no ser d'autoajuda ni de proximitat (quilòmetre zero) ni figurar en les llistes dels més venuts ni ser novetat, no acaben d'estar malament. Novetat no és sinònim de contemporaneïtat. Hi ha un tal **Shakespeare**, per exemple, que a principis del XVII ja sabia de memòria tot el que ens està passant. Només podem refugiar-nos

en la veritat i en la bellesa, tant si és un fugaç instant de llum robat dels tallers de Déu com una recreació humana.

Potser part dels meus mals obeixen al fet que visco en la més turística de les Barcelones, envoltat de botigues de cabells, unges i draps, de tapes i pernil ibèric (¿d'on trenuen tant porc cinc estrelles?), amb simpàtiques noies i nois que reparteixen pasquins per acabar d'una vegada amb el turisteig d'un atac de paella tòxica. Però no tot està perdut: a quatre passos de casa meva, a prop del Palau de la Música, hi és ella. Es diu Carmela, és negra, esvelta com una vela de mar o un cirí d'església i li estan bé totes les llums del dia, la tarda, nit i matinada. És obra de l'escultor **Jaume Plensa**. Si se senten perduts, com jo, vagí a veure-la, acompanyar-la, a acariciar-la. Cura més que qualsevol llibre d'autoajuda i a sobre és gratis, com l'elegància. ≡

Loquillo actúa hoy en el Santiago Martín | P. 46

El cantante José María Sanz.

El 'Loco' más cuerdo regresa a Canarias

El cantante de Barcelona actúa hoy en el pabellón Santiago Martín de La Laguna con la gira 'Salud y Rock & Roll'

Loquillo en directo el pasado 10 de junio de 2016 en un concierto en Pamplona. | EFE

Alberto García Saleh

Loquillo vuelve a Canarias para ofrecer dos conciertos en el contexto de su gira nacional Salud y Rock and Roll. El músico de Barcelona estará hoy, a las 21.00 horas, en el Pabellón Santiago Martín de La Laguna, en Tenerife, dentro de la programación del Festival Mar Abierto, y como tercer artista invitado hasta el momento. Antes ya actuó, este viernes, en el Gran Canaria Arena de Las Palmas de Gran Canaria. Las entradas se encuentran a la venta en la web de los conciertos de Mar Abierto 2017, Tomaticket, así como en la red de tiendas Carolina Boix de Canarias.

José María Sanz Beltrán (Barcelona, 1960) se ha recorrido media España en una gira que empezó el 23 de abril en L'Hospitalet para presentar el directo que lleva el nombre de un evento que se ha desarrollado sin descanso durante todos estos meses, y con la que ya ha recorrido 42 ciudades. Tras las dos actuaciones en las Islas, el músico seguirá a continuación con otros 14 directos que concluirán el 15 de diciembre en Madrid. Estas puestas en escena se desarrollan casi sin respiro con un repertorio en el que el rockero incluye hits como *Rompeolas*, *Feofuerte y formal*, *Lamataré*, *Cadillac solitario*, *Cruzando el paraíso* junto a nuevos temas de su último disco de estudio *Viento del Este* y temas menos usuales en sus giras como *Por amor*, *Territorios libres*, la explosiva *En las calles de Madrid*, o el clásico de *Burning Jim Dinamita* como algunos de los momentos

más intensos.

Viento del este, publicado en 2016, fue un tributo coral al rock español con músicos como Leiva, Carlos Segarra, Gabriel Sopeña, Sabino Méndez e Igor Paskual y con 12 canciones con un hilo conductor: los sonidos importados y adaptados del rock hecho en el país. Para el músico, se trata de un álbum que marca una de sus épocas, como pasó con *El ritmo del garaje*, en los años 80. *La vida por delante*, en los 90, y *Balmoral*, en la década pasada. Producido por Josu García y Mario Cobo, contiene 12 razones para figurar en la estantería del rock clásico. Lo cierto es que, aunque su fama llegaría de forma masiva en los años ochenta, Loquillo no ha hecho más que dar pasos muy meditados en las tres últimas décadas que sorprenden favorablemente a sus seguidores.

Tal fue el caso del disco *Su nombre era el de todas las mujeres* de 2011 donde Loquillo canta a Luis Alberto de Cuenca. Y es que el cantante catalán reconoce que siempre procura trabajar con los mejores, nunca con gente inferior, "ya que es la mejor manera de crecer" y en ese caso se trataba de colaborar con el poeta de la modernidad. Otra muestra de su espíritu de continua superación es la grabación junto al grupo de rockabilly The Nu Niles del fenomenal disco *Código rocker*. Además el nivel que ha alcanzado Loquillo en directo con su actual banda, dirigida por los guitarristas Igor Paskual y Jaime Stimus, han superado su propia leyenda y le ha colocado en un lugar privilegiado de la música española. Buena prueba de

ello son sus dos últimos y heterogéneos directos: *En Madrid* (2012), que recoge su gira especial por teatros, basada únicamente en su repertorio solista y *El creyente* (2014), con el espectáculo de habitual del rocker barcelonés, en eléctrico y repasando toda su trayectoria.

La escena ha cambiado

Loquillo recalca el hecho de que "ahora hay un bombardeo mediático que nosotras a finales de los setenta no teníamos", con lo cual "antes si surgían personalidades peculiares en el sentido de que tú tenías que hacerte tu propio personaje. Ahora es imposible porque el bombardeo mediático es tal que hay mucho mímismo de lo que ocurre en otros lugares", añade.

El artista ha dado pasos muy meditados en las últimas tres décadas

Para Loquillo, un personaje como Alaska, Jaime Urrutia, Kiko Veneno o él mismo no pueden darse en estos momentos ya que ahora, cuando sale un grupo que triunfa, inmediatamente salen 50 iguales en todo el mundo, aunque, aclara, que todo el mundo empieza imitando y para crear un estilo hace falta tiempo y él nunca ha sido partidario de juzgar a ningún artista ya que "hay que dejar que tenga una carrera lo suficientemente larga".

Loquillo ha actuado con regularidad en las Islas. Uno de sus últimos conciertos tuvo lugar en septiembre de 2010 con un directo histórico en el Teatro Víctor Jara de Vélez-Málaga, dentro de la programación de *Noches Gólfas* que organizaba con regularidad el Ayuntamiento de Santa Lucía de Tíjarafe. Sin sus Trogloditas desaparecidos –a los que ha cambiado por un *dream team* de viejos conocidos–, el catalán ofreció treinta años de vivencias musicales con una primera parte apoyado en su último trabajo de corte más intimista pero guitarras igual de rockeras, y una segunda con sus éxitos, parte fundamental de la historia del rock español, que desencadenó el desenfreno total. Otro concierto histórico lo ofreció en mayo de 2008 en el parking del Estadio de Gran Canaria Arena en donde iniciaba su carrera en solitario con su emblemático *Balmoral* dando una imagen más de crooner que de rockero. Era una presentación especial puesto que *Balmoral* era el primer disco que el cantante publicaba tras la disolución definitiva de Los Trogloditas debido a la muerte del guitarrista Diego Martín. "Sólo había un miembro original en el grupo", recuerda, "por lo que era absurdo seguir con un nombre que no representaba la realidad". Sin embargo, Loquillo ya había hecho cinco discos al margen de los publicados con Los Trogloditas. Si a eso sumamos que el *Loco* es un artista muy polifacético, cultural e intelectualmente insaciable, quizás no debería sorprender tanto. Además de grabar discos y girar durante 36 años

por todo el país, con los Trogloditas y en solitario, Loquillo ha publicado tres novelas con los títulos de *El chico de la bomba* en 2002, *Barcelona ciudad* en 2010 e *Hijo de nadie* en 2013, ha colaborado en varios diarios como *El País* o *El Periódico* con su propia columna y actualmente lo hace en el blog de www.uwel-mundo.es. Incluso se ha atrevido con pequeños papeles en el cine, y como presentador de televisión en el programa *American Chopper*, de Discovery Max.

"El tiempo, más que poner a cada uno en su sitio los remarcá", señala el cantante sobre los que se han quedado en el camino. El artista reconoce que se siente a gusto componiendo en los estilos musicales europeos y con el tango, y que si viviera que recordar momentos esenciales de su carrera señalaría el récord de gente en un concierto de pago con 120 mil personas en Barcelona; el lleno en el Palau de la Música de Barcelona con el primer disco de poesías de Gabriel Sopeña y los conciertos en los que telonearon los Rolling y los Who, "a los que tengo mucho cariño y han estado muy presentes en la banda".

Por el Festival Mar Abierto han pasado Dani Martín y Noa; y en cara a los próximos conciertos en Tenerife de Luis Fonsi, el 22 de julio, y Carlos Vives el 5 de agosto.

► Concierto Hoy

1 de julio

► Dónde

Pabellón Santiago Martín

A las 21:00 horas

V.M. / ALBACETE

La cantautora albacetense María Rozalén acaba de estrenar el primer sencillo de su nuevo álbum álbum, que saldrá a la venta después del verano. El videoclip de 'Girasoles' fue grabado con la colaboración de sus fieles seguidores en el Campo de la Cebada (situado en la madrileña Plaza de La Latina) y ya puede escucharse en su página web y en las distintas plataformas digitales.

Después del gran éxito de 'Con derecho a...' (2013) y 'Quién me ha visto...' (2015), uno de los discos más vendidos en nuestro país ese año y con el que giró por todo el país y por Latinoamérica, Rozalén prosigue la fórmula que la ha encumbrado y que es fruto de un claro eclecticismo musical -en 'Girasoles' se aprecia incluso el influjo de las melodías y el folk tradicional griego- y el mensaje positivo de sus letras.

Ese *buenrollismo*, término que en alguna ocasión ella misma ha empleado, está presente en este primer sencillo, «una canción para las buenas personas, las que habitan la mayor parte del Planeta», en palabras de la propia artista.

Lleno de sonidos que invitan a bailarla y una letra directa y emotiva, con alusiones evidentes a la diversidad sociocultural y al respeto de cualquier opción personal (al final añade un breve mensaje del expresidente Pepe Mujica, una persona a la que ella considera «un orgullo y un gran ejemplo de hombre bueno»), la composición promete ser uno de los grandes éxitos del verano.

TONO POSITIVO. Ese tono positivo es una de las señas de identidad de la cantante, que la emparenta con otros nombres de éxito de la música pop nacional, como Bebe, Macaco o Amparanoia.

EL REGRESO DE ROZALEN

La cantautora albacetense estrena el videoclip de 'Girasoles', que es el primer sencillo de su esperado tercer álbum

La cantautora se encuentra ultimando en estos momentos todos los detalles del que será su tercer trabajo discográfico -que tendrá de nuevo como tí-

tulo un refrán inacabado- y dice encontrarse al tiempo «agotada y feliz». Un tercer disco de María Rozalén con el que la albacetense no está dispuesta a

defraudar a sus seguidores para el que lleva trabajando mucho tiempo en sus temas.

La cantante, que se encuentra grabando voces, ya tiene

prácticamente todo el repertorio cerrado y se encuentra buscando localizaciones para llevar a cabo la sesión de fotos y la grabación de otros video-clips. La capacidad de dotar de sello propio a esas historias cotidianas de su cancionero, su cálida voz y la puesta en escena en sus conciertos, acompañada siempre de su inseparable Beatriz Romero en lengua de signos, han consolidado a la cantante en la cima de la música popular interpretada en castellano.

Son sus credenciales para haber logrado disco de oro en ventas con sus dos álbumes de estudio, y para continuar consolidándose, tanto en España como en Latinoamérica, con un estilo y personalidad únicos.

Rozalén iniciará tras el verano una gira que cuenta con una decena de fechas ya confirmadas, cuyas entradas se pondrán a la venta próximamente.

LA GIRA. Tras la publicación de ese esperado tercer disco después del verano, iniciará una gira por nuestro país, teniendo ya confirmadas una decena de fechas, cuyas entradas se pondrán a la venta próximamente, y entre las que figura su actuación en el Palacio de Congresos de Albacete el 22 de diciembre. Concretamente los lugares ya previstos son: Murcia (2 de noviembre, Auditorio Víctor Villegas); Teatro Circo Price de Madrid (8 de noviembre); Gran Teatro Falla de Cádiz (25 de noviembre); Valladolid (2 de diciembre, en el Teatro Carrón); Alicante (26 de enero, Teatro Principal); Valencia (17 de febrero, Auditorio Palau de les Arts Reina Sofía); Barcelona (22 de febrero, Palau de la Música Catalana); Zaragoza (23 de febrero, Teatro Las Esquinas); Sevilla (10 de marzo, FIBES); y Pamplona (el 19 de mayo en la Sala Baluarte).

Frederic Amat, l'artista pulsional

Cohabiten ara mateix en el món de l'art dues tipologies d'artistes: la de la Idea i la de la Pulsió. La primera no prioritza el "jo" ni la signatura, sinó desenvolupar projectes participatius a través d'aures fredes. La segona és la que reivindica el "geni", la necessitat de pintar o dibuixar, la gestualitat vinculada a l'autoria. Aquesta darrera és la que més connecta amb el públic, mentre que la conceptual és la que prefereixen els actuals museus d'art contemporani i centres d'art. Per aquest motiu hi ha museus que consideren Miquel Barceló un artista *pompien*, i difícilment el MACBA acull exposicions individuals de Jaume Plensa o Frederic Amat. Cadascú sent la satisfacció de ser coherent amb

el que defensa, però totes dues opcions són irreconciliables. Els museus opten per un art sociològic, politicitzat i documentalista, i a la gent li agrada reclamar que l'escultura de Plensa es quedà a la vora del Palau de la Música, ja que li plau.

A Barcelona aquesta diversitat es viu de fa anys amb tensió. Per aquest motiu hem vist com Antoni Clavé en el seu dia, Josep Guinovart més tard, i ara Frederic Amat, exposen a la Pedrera Gaudiniana amb un gran ressò de mitjans i públic, en lloc de fer-ho al MACBA, que és on els correspondria. Unes portes s'obren i altres es tanquen.

Frederic Amat és l'exemple d'aquesta tradició pulsional que mitifica el concepte d'artista

que treballa per una necessitat vital. És un concepte romàtic, però en el seu cas veritable. Tot el que fa traspua una idea de similitud entre el viure i el crear. En aquesta mostra ha anat més enllà encara d'aquesta pulsionalitat, en inaugurar-la d'una manera i donar-li nova vida en el progrés del calendari. Quan va obrir-se la mostra, hi disposava una mena de crisàrides negres que semblaven escultures fúneraries i orgàniques, d'un intens color negre que dialogava amb l'espai gaudinià i els balcons julians. Ara, aquestes crisàrides han esclatat i tot d'una, l'espai blanc que les acollia, és ple de taques negres que irradien tot l'espai, com si aquestes figures tinguessin vida, i pintessin elles mateixes quan l'especta-

dor darrer tanca la visita. És una manera de reflectir aquest caràcter pulsional de Frederic Amat, aquest pensar constantment en una obra que és viva, que no es limita a la superfície clàssica del quadre, sinó que vol depassar-lo.

Aquest depassament ha estat una recerca de les darreres dècades de l'autor, que ha trobat en l'escenografia, en els cartells i en l'obra pública un camí nou on permetre intervenir amb una dimensió cada vegada major. Ho veiem en aquest recorregut per aquesta intervenció que de cop pren vida, i en el muntatge darrer de l'exposició, que repassa tots els seus treballs realitzats en intervencions públiques, començant pel fallit projecte de la cúpula del Liceu, i seguint per la

col·laboració amb Joan Gardy Artigas i projectes ambiciosos, com va ser el del nostre Teatre de l'Escorxador, amb aquell seguit de banyes que inunden la paret del *hall* del Teatre, o el projecte *Esclat* de l'any passat al Celler Mas Blanch i Jové de la Pobla de Cérvoles, que s'il·lustra amb dibuixos, esbossos i algunes de les peces que va fer servir per a la seva instal·lació.

Com en els casos dels artistes que han exposat individualment a la Pedrera, Perejaume inclòs, existeix una sintonia molt positiva amb el públic i els mitjans. L'espai gaudinià conviu amb força, i ens fa pensar que el concepte d'artista pulsional té llarga vida i no és una pervivència romàntica ara, sinó una decisió sense marxa enrere.

DOS ANYS DE LES MUNICIPALS 2015. SANT CUGAT DEL VALLÈS

Sant Cugat, economía capdavantera

CREIXEMENT Atrau noves empreses i alhora manté les que són històriques, com Delphi. **AJUTS** L'IBI té una línia per a les famílies amb pocs recursos. **INNOVAR** Al setembre es posa en marxa el 'fab lab', amb la col·laboració d'Esade Creapolis

Paula Mercadé

SANT CUGAT

Sant Cugat, al Vallès Occidental, és molt més que el nucli antic amb la imatge del monestir com un dels seus principals emblemes. Abraca també l'entitat municipal descentralitzada de Valldoreix i els districtes de Mira-sol, la Floresta i les Planes. Després de Terrassa i Sabadell, és el tercer municipi més poblat de la comarca, amb 88.921 habitants. El pla d'actuació del mandat (PAM), amb el 2019 com a horitzónt, marca la línia estratègica i es focalitza en tres eixos: econòmic, social i ambiental.

Amb relació a l'àmbit econòmic, és un municipi amb una taxa d'atur baixa. Segons dades del primer trimestre d'aquest any, aquest indicador és del 6,8%, la meitat respecte a la mitjana del país, que se situa en el 12,18%. A finals d'any, s'arribava a un màxim històric pel que fa al nombre d'afiliats a la Seguretat Social, amb més de 62.000. La ciutat, doncs, és un "referent en temes d'economia", assegurava l'alcaldessa, Mercè Conesa, el desembre passat durant l'esmorzar de Nadal davant la premsa.

Aquestes dades "demonstren que no és una ciutat dormitori", hi afegia.

La victòria de Delphi

El bon estat de l'economia es tradueix en casos concrets com ara la reindustrialització de Delphi. Gràcies a la perseverança de l'equip de govern, el novembre passat es va aconseguir un acord entre la firma nord-americana de bombes d'injecció per a l'automoció i quatre empreses catalanes –J. Juan, Gutmar, ISEE i Guileira–,

novació i el coneixement. Amb aquests objectius, el setembre vindran entraran en funcionament el primer *'fab lab'*, un laboratori per fer realitat totes les idees. El projecte veurà la llum amb una col·laboració de tres bandes: l'Ajuntament, Esade Creapolis i el mateix *'fab lab'*. La voluntat és que aquesta eina d'innovació arribi tant a les famílies com a les escoles.

Tot i la bona situació econòmica del municipi, els serveis socials continuen atenent un 10% de

per tal de facilitar els tràmits i ampliar el nombre de ciutadans que hi poden aspirar. Entre les novetats, destaca l'eliminació del límit màxim d'ajut, la creació d'un import mínim (de 95 euros) i la millora de les bonificacions tant a les famílies amb pocs recursos com als majors de 65 anys. Pel que fa a les famílies nombroses, no reben un ajut econòmic, sinó que, directament, es bonifica l'import de l'IBI per tal d'aplicar-hi una rebaixa. Aquest any les bonificacions assoliran un màxim del 90%, com l'any passat.

En paral·lel, Sant Cugat promou la tarificació social en tots els centres educatius que depenen de l'Ajuntament, és a dir, les escoles bressol i l'escola d'art i disseny, així com l'escola i el conservatori de música.

Tot i aquests avanços, una de les pedres a la sabata a Sant Cugat és el preu de l'habitació. Durant aquest mandat, l'Ajuntament ha entregat 24 habitatges de protecció oficial a l'avinguïda Francesc Macià i en té 39 més en marxa a Rius i Taulet. També ha entregat 30 pisos de lloguer per a joves menors de 35 anys ubicats en diversos barris de la ciutat. A més, l'Ajuntament ha impulsat altres

És un municipi amb una taxa d'atur baixa, del 6,8%

a través del qual es donava continuïtat a aquesta indústria i se salvaven més de 200 llocs de treball.

A banda d'aquesta victòria, Sant Cugat també ha atret quinze projectes d'investiçió nous, entre els quals destaquen Bureau, Veritas, Epson, Mapfre i Gas Natural. Són més de 3.100 empreses a la ciutat, fet que la converteix en un potent enclavament empresarial.

A Sant Cugat, l'empredoria empresarial va de braçet amb l'impuls a la in-

Un 10% de la població continua utilitzant els serveis socials

la població. Per ajudar aquests ciutadans a superar les dificultats socials, Conesa va anunciar que "Sant Cugat impulsarà un salari mínim en la contractació pública per lluitar contra la precariedad laboral". Així mateix, el consistori té una línia d'ajuts per al pagament de l'IBI. Aquest exercici, els requisits per a les famílies monoparentals, els majors de 65 anys i les llars amb pocs recursos econòmics s'han unificat en una sola taula

Monestir de Sant Cugat ■ ANDREU PUIG

LES CLAUS

Mantenir llocs de treball

■ L'equip de govern va aconseguir un acord entre la firma nord-americana de bombes d'injecció per a l'automoció Delphi i quatre empreses catalanes, gràcies al qual es va donar continuïtat a aquesta indústria i es van salvar més de 200 llocs de treball.

El primer 'fab lab'

■ Serà la primera ciutat a tenir un laboratori on, gràcies a l'aplicació de tecnologia capdavantera, es podràn executar totes les idees. Aquest projecte, en què col·laboren l'Ajunta-

ment, Esade Creapolis i el mateix *'fab lab'*, està pensat perquè se'n beneficiïn diversos tipus de públic i arribi tant a les famílies com a les escoles.

Entesa entre institucions

■ A principis d'any, l'Ajuntament i el Bisbat de Terrassa, a través de la parròquia de Sant Pere Octavià, van arribar a un acord sobre la titularitat del domini d'ús de l'església i la casa abacial del conjunt monumental del monestir. Les obres de millora d'aquest bé van començar amb el reforç de la part est de la muralla.

ajuts socials relacionats amb l'habitatge, com el destinat a lluitar contra la pobresa energètica, amb 65.000 euros repartits entre més de 300 habitatges.

La seguretat és una altra de les principals preocupaçons del consistori. Si el 2015 hi va haver 480 robatoris a cases, el 2016 aquesta quantitat va pujar fins als 659, segons informe el departament de premsa dels Mossos d'Esquadra. És l'única tipologia delictiva que ha registrat un augment en aquest municipi, mentre que la tendència a la resta de Catalunya és una disminució del 2% del nombre de robatoris en domicilis. És per això que l'Ajuntament incrementarà en un 5% el

cos de la policia local, fins a arribar als 120 agents al final del mandat. També ha obtingut el compromís del Departament d'Interior d'augmentar el nombre d'agents dels Mossos d'Esquadra destinats al municipi i, a més, vol instal·lar càmeres en nuclis com ara Can Cortés i Can Trabal.

Nous equipaments

Aquest mandat, que ja ha arribat a l'equador, acabarà amb nous equipaments per a la ciutat. En l'àmbit esportiu, es preveu que aquest setembre entri en funcionament el pavelló a la zona esportiva de la Guinardera, amb un cost de 3,2 milions d'euros.

Pel que fa a equipaments educatius, a princi-

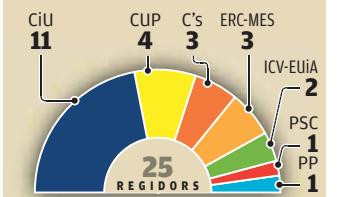
pis d'abril es posava la primera pedra del nou edifici per a l'institut Leonardo Da Vinci, que previsiblement entrerà en funcionament el curs 2018/19, amb sis línies d'ESO i tres de batxillerat. El nou equipament té un pressupost de 7,5 milions d'euros. També assumirà la construcció de l'escola La Mirada, amb l'objectiu que entri en funcionament el curs 2019/20, i amb un cost de 6,5 milions.

El consistori combina l'execució de noves infraestructures amb el manteniment dels valors emblemàtics. A principis d'any, l'Ajuntament de Sant Cugat i el Bisbat de Terrassa, a través de la parròquia de Sant Pere

Octavià, van evitar finalment el procés judicial sobre la titularitat del domini d'ús de l'església i la casa abacial del conjunt monumental del reial monestir de Sant Cugat. Conesa explicava que amb l'accord queda clar que el "domini eminent d'aquest bé és de la Generalitat; el domini útil, de l'Ajuntament, i el d'ús de l'església i la casa abacial, de la parròquia". Així doncs, l'entesa institucional va permetre que hi guanyés la ciutat i la voluntat de preservar el monument. Amb la titularitat del monestir aclarida, es va consolidar la part est de la muralla, la més inestable. I, aquest mateix any, l'Ajuntament treballa amb la previsió de comen-

EL CONSISTORI

Sant Cugat del Vallès

Mercè Conesa

(PDeCAT)

Alcaldessa des del 2010, va rellevar Lluís Recoder i han reelegit en dues ocasions.

El regidor del PSC entra al govern

Juntament amb Matadeperra i Sant Quirze, Sant Cugat és un dels tres municipis del Vallès Occidental governats per CiU. El fet que en les últimes eleccions municipals aquesta formació perdés la majoria —va passar de 14 regidors als 11 actuals—, la va obligar a buscar acords amb els altres partits. La voluntat de diàleg ja l'evidenciava Mercè Conesa en el discurs de presa de possessió com a alcaldessa, en el qual va recordar que, amb majoria absoluta o sense, el seu partit sempre havia "intentat governar generant un clima d'entesa amb la resta de grups". En aquesta mateixa línia, allargava la mà "a totes aquelles formacions polítiques que vulguin consensuar projectes constructius". Sent fiel a les paraules amb què encetava el mandat, Conesa oferia, el 19 de gener passat, un pacte de governat al PSC. L'alcaldessa va anunciar un canvi de caràcter municipal amb la incorporació del regidor del PSC, Pere Soler, a l'equip de govern. Des de llavors, Soler s'encarrega d'una sisena tinència d'alcaldia d'Ocupació i Polítiques Comarcals. Així doncs, l'actual equip de govern està format per 12 regidors, 11 dels quals del PDeCAT (anteriorment, CiU) i un del PSC. Les dues formacions no sumen majoria absoluta i tampoc tenen un discurs unitari amb relació a la política nacional. És per això que, en el mateix moment d'anunciar el pacte, l'alcaldessa va en haver de remarcar "el caràcter local", perquè, "en allò que afecta Sant Cugat, les diferències no són tan importants". Paral·lelament, Conesa no ha tancat mai la porta a un possible pacte amb el grup d'ERC-MES.

mantingut al marge de les últimes informacions sobre les negociacions que el Departament de Salut manté amb el propietari de l'hospital, Quirónsalud, per la venda.

El futur de l'hospital

Mentre que la titularitat del monestir va afavorir que les tres administracions implicades treballessin conjuntament, no ha passat el mateix amb el canvi de propietat de l'Hospital General. Quan el conseller de Salut, Antoni Comín, va anunciar la possible compra de l'hospital, l'alcaldessa el va acusar de tirar endavant unes negociacions sense comptar amb l'Ajuntament, els sindicats ni els agents socio-sanitaris. El temps sembla que ha calmat el conflicte entre institucions, i Conesa s'ha

mantingut al marge de les últimes informacions sobre les negociacions que el Departament de Salut manté amb el propietari de l'hospital, Quirónsalud, per la venda.

El cas Palau

Els tentacles del cas Palau arriben fins a Sant Cugat, i per això ha encarregat una auditoria externa per revisar les adjudicacions d'obres públiques a l'empresa Ferrovial i a les seves filials durant el període 1997-2017. Entre les quals, destaca el pavelló PAV3 —que va temir un sobrecost de 834.830 euros—, que apareix en el cas Palau, i altres projectes com ara la urbanització de la plaça Lluís Millet. ■

ECONOMIA**P24-25**

Sant Cugat manté una economia forta i poc atur

El balanç a mig mandat permet avaluar que el municipi continua atraient empreses, a banda de les tradicionals

La Operación Catalunya delata cada vez más a Interior

Las labores periodísticas y la investigación del Parlament están documentando plenamente las irregularidades y las conexiones. Los principales ejecutores de la trama han sido condecorados

Los hechos ya plenamente confirmados de la llamada Operación Catalunya se sitúan entre 2012 y 2014, pero todo apunta a que son solo la punta del ice-

berg de una trama que sigue intentando torpedear el proceso soberanista. GARA repasa hoy los principales episodios, desde las presiones de dos comisarios

al fiscal del caso Palau en vísperas de los comicios de 2012 a la falsa imputación de una cuenta en Suiza al exalcalde de Barcelona Xavier Trias o las conversa-

ciones del exministro Fernández Díaz y el director de la oficina antifraude que muestran que Interior sabía todo... y Mariano Rajoy quizás también.

>2-3

Pocas veces sale a relucir tanta información tan rápido sobre actividades policiales irregulares con fines políticos; en este caso, acabar con el proceso catalán. El trabajo de perio-

distas y de la comisión de investigación del Parlament ha servido para documentar las irregularidades de un grupo de agentes muy bien conectados con la cúpula de Interior.

Operación Catalunya, las cloacas al descubierto en vivo y en directo

Beñat ZALDUA | DONOSTIA

«Quien levanta el dedo y dice independencia, a ese lo investigamos». Son palabras del exdirector adjunto operativo de la Policía española Eugenio Pino, imputado por prevaricación, fraude procesal y falso testimonio en una derivada del caso Pujol. Según las informaciones aparecidas a lo largo de los últimos meses, es uno de los principales impulsores de la Operación Catalunya, el operativo de un grupo de agentes ajeno a la estructura del cuerpo policial dedicado a investigar a políticos independentistas con el objetivo de poner fin al proceso independentista. Es decir, una policía política o «patriótica», según los apellidos que ha ido recibiendo en diversas instancias.

La Operación Catalunya saltó a la palestra hace una semana con la entrevista de Jordi Évole al comisario José Villarejo, turbio personaje de las cloacas del Estado que se dedicó durante más de una hora a encender el ventilador y estampar acusaciones a diestra y siniestra. Imposible descifrar qué es cierto y qué no en las declaraciones de este agente condecorado por gobiernos españoles de todos los colores. Sin embargo, el trabajo de numerosos periodistas, las batallas intestinas en el seno de la Policía española y el trabajo de la comisión de investigación del Parlament de Catalunya —mucho más operativa que su homóloga en el Congreso, bloqueada por PP, Ciudadanos y PSOE— han logrado sacar a relucir varias de las actuaciones más escandalosas de este operativo, así como a algunos de sus responsables, siempre más cerca de Torrente que de James Bond, pero cuyo potencial corrosivo conviene no menospreciar. A conti-

nuación tres ejemplos que muestran una pequeña porción de los esfuerzos, cuanto menos irregulares, de un Estado por frenar al independentismo:

Una visita intempestiva

En octubre de 2012, un mes después de la primera Diada masiva y un mes antes de los comicios anticipados por el entonces presidente, Artur Mas, dos comisarios visitan al fiscal del caso Palau, en el que se investiga la financiación ilegal de Convergència. Según «El País», uno de los policías es Martín Blas, jefe de Asuntos Internos de la Policía. No tiene absolutamente nada que ver con la investigación del caso Palau, pero sugiere al fiscal la conveniencia de registrar la sede de Convergència en plena campaña electoral.

El fiscal se niega en redondo, por lo que la entrada de la corrupción en la campaña catalana se da por otra vía. Un camino recurrente que pasa por el diario «El Mundo», tal y como se podrá comprobar. El 16 de noviembre, a apenas nueve días de las elecciones, el periódico dirigido entonces por Pedro J. Ramírez abrió la edición a cinco columnas con un imponente «La policía vincula cuentas en Suiza de Pujol y Mas con la corrupción de CiU». La información se basaba única y exclusivamente en el supuesto borrador de un informe de la Unidad de Delincuencia Económica y Fiscal (UDEF) de la Policía. Sin embargo, semanas después, el jefe de la Unidad aseguró no ser autor de este informe apócrifo que resultó falso en lo referente a Mas.

Pero el daño estaba hecho: CiU perdió 12 diputados en aquellas elecciones, tras las cuales Pedro J. lanzó un tuít antológico: «¡Quién nos iba a decir que en la redacción de «El Mundo»

tendríamos la sensación de haber ganado unas elecciones autonómicas en Cataluña!». En lo referente a los Pujol, las informaciones se han mostrado ciertas, aunque también se ha demostrado que el Estado sabía las

actividades delictivas de la familia desde hacía tiempo. La grabación de la conversación entre la líder del PP catalán Alicia Sánchez-Camacho y Victoria Álvarez, ex amante del hijo mayor de Jordi Pujol, demuestra

que el PP conocía el caso al menos desde 2010. Insistimos, al menos. El conocimiento llegaba al más alto nivel, tal y como demuestran los sms enviados por Jorge Moragas, jefe de gabinete de Mariano Rajoy, a la misma

El exministro de Interior, Jorge Fernández Díaz, saluda a Eugenio Pino, con Ignacio Cosidó a su izquierda.

MINISTERIO DE INTERIOR

CONDECORACIONES

Aunque los principales nombres de la Operación Catalunya no están ya en activo, todos ellos han pasado a retiro con honores y condecoraciones, desde Eugenio Pino hasta José Villarejo y Martín Blas.

Álvarez, animándole a denunciar a los Pujol: «Si dijeses una entrevista y lo contases todo salvarías a España y yo te haría un monumento. Besote» –información de *Eldiario.es*.

El uso político de la información sobre la familia del expresident se ilustra a la perfección en la revelación que Josep Pujol, otro de los vástago, ha realizado en más de una ocasión. Explicando un encuentro que tuvo con el comisario Villarejo, Josep aseguró en febrero: «Me dijo: o hacéis una declaración pública y

os retractáis sobre la independencia, y nos dais información contra ERC, o esto para vosotros acabará muy mal».

Viajes a Andorra

La obsesión con los Pujol –una mina en cuanto a corrupción se refiere– queda clara también en el episodio del Banc Privat d'Andorra, cuyo director, Higinio Cierco, desveló ante una jueza andorrana las presiones y amenazas que recibieron por parte de Martín Blas, que amenazó con hundir el banco si no daban in-

formación sobre las cuentas de la familia del expresident. La presión llevó a los responsables del banco a entregar unos pantallazos de las cuentas de los Pujol, algo que Cierco declaró haber hecho «por miedo». Unos pantallazos que, sorpresa-sorpresa, fueron publicados por *“El Mundo”*.

Blas también exigió al BPA información sobre Mas y Junqueras, así como sobre sus familias, sin éxito alguno.

¿Y Fernández Díaz?

El caso más burdo y escandaloso destapado hasta ahora es, probablemente, el del exalcalde de Barcelona Xavier Trias. El 27 de octubre de 2014, a dos semanas de la consulta del 9N, un texto firmado por los periodistas Eduardo Inda, Esteban Urrezzietta y Fernando Lázaro, de nuevo en *“El Mundo”*, aseguraba que «investigan una cuenta de 12,9 millones de Xavier Trias en Andorra». Un dinero que el exalcalde habría transferido en 2013 desde una cuenta en Suiza.

Trias anunció una querella inmediata, tras lo cual, al día siguiente, el mismo periódico publicó el supuesto número de cuenta de Trias en el banco UBS. Una garrafal cantada, ya que el número ni siquiera se correspondía con los códigos numéricos de las cuentas del UBS, y que permitió a Trias desbaratar el montaje inmediatamente, a través de un certificado en el que el propio banco suizo negaba que Trias hubiese tenido cuenta alguna en la entidad.

La derrapada no acabó ahí, sino que a los pocos días el número dos de la Policía, Eugenio Pino, a quienes informaciones periodísticas sitúan como coordinador de la Operación Catalunya, se destapó e insistió en que la Policía había comprobado la existencia de la cuenta de Trias. Hasta la Fiscalía Anticorrupción le plantó archivando el caso sin realizar diligencia adicional ninguna. El caso no se sostuvo.

Tiempo después, la grabación de una conversación entre el entonces ministro de Interior, Jor-

ge Fernández Díaz y el director de la oficina antifraude, Daniel de Alfonso, publicada por *“Público”*, implicó directamente al ministro en el escándalo de Trias. Aunque De Alfonso reconoce que no tiene «ninguna, ninguna prueba, ninguna, ninguna», asegura que le han dicho «que Xavier Trias tiene una cuenta en el extranjero con alrededor de 12 millones». «Es demoler para él», contesta el ministro en una serie de conversaciones en las que también se registró el famoso «esto la Fiscalía te lo afina» y en las que Fernández Díaz dejó claro que «el presidente del Gobierno lo sabe». Once días después de la conversación se publicó la información en *“El Mundo”*. Una información que el periodista de *“ABC”* Javier Chicote también tenía pero que no publicó al considerarla poco fiable.

Aquí no ha pasado nada

Todas estas actuaciones –la punta del iceberg, según se intuye–, ocurrieron entre los años 2012 y 2014. Hoy día Fernández Diaz no ocupa la cartera de Interior, Eugenio Pino está jubilado, Villarejo está retirado y Martín Blas está apartado –estos dos últimos están enfrentados, según informaciones periodísticas-. Antes, Fernández Díaz condecoró a todos ellos con varias medallas al mérito policial, y aunque la mayoría están siendo investigados por su implicación en otros casos, la de Trias es la única querella que, hasta día de hoy, siga viva en los juzgados.

¿Significa esto que han acabado las operaciones policiales contra el independentismo? Con todas las precauciones, baste recordar que en la campaña del 27S, a diferencia de en 2012, la sede de CDC si que fue registrada, o que funcionarios empezaron a ser interrogados la semana pasada por la Guardia Civil sin orden judicial ninguna. Ya se sabe, todo es posible en un país en el que las urnas deben comprarse clandestinamente y en el que las cloacas apenas salen a relucir sin consecuencias políticas ni judiciales.

RESPONSABILIDADES

Aunque hay quien habla de un grupo de policías actuando de forma autónoma, la grabación entre Fernández Díaz y De Alfonso muestra que el ministro no era del todo ajeno. Es más, el extitular de Interior añadió que «el presidente del Gobierno lo sabe».

28

LAS FECHAS CLAVE DEL MES

elEconomista | Catalunya

06

Gordó deja el PDeCAT tras ser imputado

El exconseller de Justicia del Gobierno de Mas dejó el Partit Demòcrata tras negarse a entregar el acta de diputado después que el TSJC le investigara por su presunta implicación como *facilitador* en la supuesta trama de financiación irregular de CDC. Gordó quedó como diputado no-adscrito.

14

La industria planta cara al impuesto del azúcar

La industria alimentaria pidió al Ejecutivo de Rajoy que presentara un recurso de inconstitucionalidad para paralizar el impuesto al azúcar aprobado por la Generalitat. Tras la negativa de Montoro, ahora estudian vías legales para impedir su aplicación efectiva.

15

Atlantia registra su OPA sobre Abertis

La empresa italiana formaliza la OPA a la concesionaria de autopistas catalana. En el documento remitido a la CNMV, explica que, si la oferta tiene éxito, mantendrá la marca y la sede de la concesionaria y afirma que entrará a negociar con el Estado las condiciones de la operación.

24

El 'Caso Palau' queda visto para sentencia

Al Caso Palau ya solo le resta que el juez dicte sentencia. El fiscal Sánchez Ulled sustuvo en su acusación que CDC habría podido usar el Palau como "tubería" para hacer llegar el dinero al partido y pide que, en caso de condena, el PDeCAT asuma su responsabilidad.

16

20

El TSJC admite la querella contra Borràs

El alto tribunal admitió a trámite la querella contra la consellera de Gobernación de la Generalitat por la compra de urnas. La Fiscalía acusa a Borràs de prevaricación, malversación y desobediencia porque considera que la licitación de ofertas, ahora desierta, es para el referéndum ilegal.

30

Hard Rock mantiene vivo el proyecto de 'BCN World'

Fue la única empresa que presentó una solicitud para poner en marcha un casino en el futuro complejo de Tarragona

Josep Miró i Ardèvol PRESIDENT DEL COMITÈ OLÍMPIC CATALÀ DEL 1990 AL 1994

“Vaig sortir escaldat”

CRÍTIC. Qui presidia el COC l'any 1992 lamenta l'oposició que va trobar en la classe política catalana **ESCÈPTIC.** Considera que actualment el COC no té raó de ser

Albert Fíbia
BARCELONA

Ara que han passat 25 anys, a Josep Miró i Ardèvol (Barcelona, 28-04-1944) no li tremola el pols a assenyalar els que no li van donar suport quan, aprofitant l'aparador dels Jocs de Barcelona, va voler estirar el carro del Comitè Olímpic Català. Apuntant els protagonistes principals d'aquell moment històric, l'exconseller de la Generalitat lamenta l'oportunitat perduda l'any 1992 i, sobretot, l'oposició que va trobar en els polítics catalans.

A final dels vuitanta del segle passat, aventurem-se en un assumpció com era el COC era cosa de somiadors?

No cregué. Aleshores jo tenia una posició política molt concreta, que no coincidia amb la d'en Pujol i sí amb la d'Heribert Barrera: era partidari de la reforma de l'Estatut per tal que la Generalitat acabés tenint una funció estatal. Ho vaig portar al congrés de Convergència i la direcció s'ho va carregar. Poc després de deixar la conselleria d'Agricultura, la gent del COC em va venir a buscar. El president era en Miquel Arbós i hi havia només cinc federacions afiliades. Necesitaven un pilotatge polític per tal de negociar amb el COI.

En aquell moment vostè estava vinculat a l'esport?

No. Però al COC tenien clar que volien una gestió política. Els vaig dir que sí, posant com a condició que no hi hagués discrepàncies, ni entre les federacions ni entre la gent de fora de l'àmbit federatiu que els donava suport.

Per què va acceptar? Veia possibilitats d'èxit?

Vaig veure clar que a mitjà termini hi havia una escletxa: els Jocs se celebraven a Barcelona i això ens donava un element de pressió brutal. Espanya no acceptaria un Comitè Olímpic Català, però podíem pactar que, a

canyí de portar-nos bé, aconseguíssim un reconeixement posterior. En aquell moment, l'important era tenir un comitè olímpic i fer ús dels Jocs de Barcelona. Però per tot plegat calia una certa capacitat de pressió al carrer i, sobretot, una certa capacitat política.

El suport va ser considerable. L'ADOC, que era l'associació que vam crear per vincular a la causa la gent de fora de l'esport, va arribar a tenir prop de 50.000 afiliats i les federacions adscrites al COC van créixer i van arribar a ser onze.

Va parlar amb Samaranch? Vaig aconseguir reunir-me amb ell al seu despatx de La Caixa, a Barcelona. Ell va convidar a esmorzar i vam xerrar una bona estona. Uns mesos més tard, ens vam tornar a veure a casa seva i, posteriorment, varem arribar a veure's amb el secretari general de l'Esport i el president del Comitè Olímpic Espanyol, Carles Ferrer Salat, com a testimonis...

Quina era la posició de Ferrer Salat?

Molt més dura que la de Samaranch. Però el més important és que l'any 1991 vam aconseguir presentar la candidatura del COC a Lausana. La vam presentar abans que la de Lituània, que encara no era un país independent. A la seu del COI encaixà hi deu ser, arxivada.

Quin recorregut va tenir?

El COI va nomenar el vicepresident primer, un nigerià, com a interlocutor. Ens vam reunir dues vegades a Lausana i una a Barcelona per discutir les possibilitats de la candidatura. Objectivament no tenien una raó clara per oposar-s'hi, perquè nosaltres acomplíem tots els requisits que demanava la Carta Olímpica en aquell moment.

La seva jugada va ser donar allargues, dir que no hi havia temps, que no era el moment... Per altra banda, no ens va anar bé que Gibraltar s'excités, perquè va desdibuixar la nostra candi-

“

A final dels vuitanta els del COC em van venir a buscar perquè els calia un pilotatge polític per negociar amb el COI

“

Creia que podíem pactar amb Espanya que, a canvi de portar-nos bé el 92, posteriorment ens reconeguessin

“

A Samaranch, Pujol i Maragall els unia que volien evitar el més mínim conflicte per tal de donar una bona imatge

nya és diferent, aprofitant l'aparador previ als Jocs i suprimint qualsevol referència al COC. Era un plantejament assimilable pel sistema. Es tractava de fer soroll, però no quan començés el gran esdeveniment. Omplir l'escenari amb això perquè no hi hagués lloc per al COC.

I Maragall?

Era un personatge clau: l'alcalde de la ciutat i el president del comitè organitzador dels Jocs. I la seva posició va ser absolutament frontal, radicalment oposada, beligerant. Més dura que

la de Ferrer Salat. Fins a l'extrem que no ens va voler rebre mai. I això que ens coneixíem, perquè jo havia estat regidor a l'Ajuntament de Barcelona.

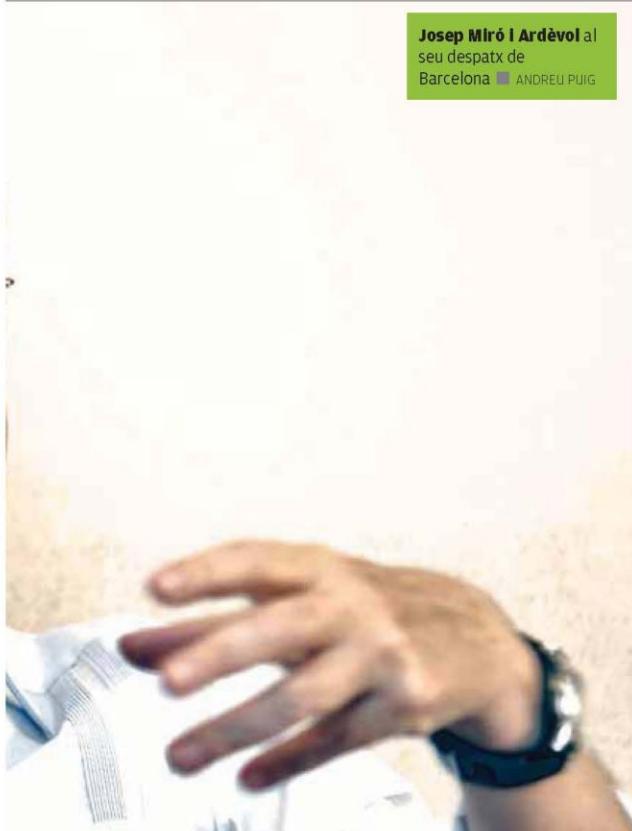
Ni Joan Antoni Samaranch, ni Jordi Pujol, ni Pasqual Maragall...

A l'hora de la veritat hi havia una cosa que els unia a tots: considerar que els Jocs Olímpics eren una oportunitat única, per a Barcelona i per a l'Estat, i que s'havia d'evitar qualsevol conflicte. És el que va donar

t pels de casa”

Josep Miró i Ardèvol al seu despatx de Barcelona ■ ANDREU PUIG

“

No vam aprofitar l'oportunitat que teníem per anar més enllà i els Jocs es van espanyolitzar, com estava cantat

lloc al pacte olímpic, al qual també s'hi va afegir ERC.

Què oferia aquest pacte a la causa catalana?

Que en les cerimònies onegés la senyera, que se sentí *Els segadors* i que una part dels discursos fossin en català. No sé si això mereix la consideració de pacte, perquè no és més que aplicar la normalitat. El cas és que no van aprofitar l'oportunitat per anar més enllà. I no només això, sinó que, a mesura que s'apropaven els Jocs, la situació es va endurir. La premsa

“

El COC actual no recorda la nostra època, perquè és molt poc glorirosa per a Esquerra i Convergència

de Madrid va ser molt dura: recordo que l'*ABC* va dir que em negava a parlar en castellà perquè no l'entenia. La policia també va ser molt esquerpa: van muntar una exposició al *hall* del Palau de la Música, on s'havia de celebrar el congrés del COI, i ens van afilar, sense possibilitat d'accedir a la sala principal.

En va sortir escaldat?

Però no per la banda dels que ja esperava que no donessin suport al COC, si no pels de casa. Que Convergència i Esquerra

adoptessin una actitud totalment contrària és molt gruixut. Mirí, li explicaré una cosa que he explicat poques vegades...

Expliqui...

Teníem preparat un número per a la cerimònia d'inauguració. La idea era acreditar un grup de gent perquè desfilés amb la delegació de Lituània, en què tots anaven vestits amb un mono que es podia obrir per una cremallera, i ensenyés la bandera de Catalunya en passar per davant de la tribuna. Jo, que tenia una certa actitud institucional, vaig avisar Jordi Pujol. El president es va portar les mans al cap i va dir que no ho podríem fer de cap manera.

No li van donar cap opció, doncs.

Els Jocs es van espanyolitzar, era evident que passaria. Recordo les úniques proves que vaig veure, la semifinal i la final de taekwondo, on hi havia una important representació catalana, però la gent cridava "Espanya, Espanya" i portava banderes espanyoles. Ara bé, 24 hores abans de la clausura dels Jocs, el president Pujol em va trucar i em va fer anar a la Generalitat...

I què va passar?

Em va fer entrar per la porta del carrer del Bisbe, la que dona al Palau dels Canonges. Hi havia una recepció amb la gent de les delegacions i em va rebre allà. "Això no ha anat bé, hem de fer alguna cosa per a l'acte de clausura", em va dir. Jo li vaig recordar que m'havia fet desmontar el que havíem previst amb la delegació lituana i li vaig fer veure que era molt tard. El cas és que vam provar de posar un grup de gent amb banderes catalanes enmig de la desfilada final. El problema va ser que no hi va haver desfilada, sinó que els atletes van sortir tots alhora, sense ordre, i la presència de símbols catalans va quedar molt diluïda.

En tot cas, Pujol va reconèixer que s'havia equivocat.

Pujol no s'enganyava a si mateix, una altra cosa és que ho reconeguis. Se'n va adonar. Va situar en primer terme el servei a l'Estat, però després va veure que la conseqüència era l'espanyolització dels Jocs, que era al que jugava en Maragall.

I després dels Jocs?

Maragall, el COC i la delegació lituana

Si hi ha un dels actors polítics del 1992 amb el qual és especialment crític Josep Miró i Ardèvol és, sens dubte, Pasqual Maragall. Segons ell, l'alcalde dels Jocs va ser, amb diferència, el polític que més es va oposar al Comitè Olímpic Català. Com a mostra, aquesta anècdota: "Teníem un acord amb els lituans, perquè en

el moment previ a la seva independència els van ajudar econòmicament. Poc abans dels Jocs ells van demanar una entrevista amb Maragall, com a equip olímpic que eren, en la qual ens volien dur com a conviats. Però l'alcalde es va negar a rebre'ls i va fer que la recepció la fes Albert Batlle, el regidor d'Esports."

El COC va seguir viu i Samaranch, amb l'experiència assimilada, va mirar de canviar la Carta Olímpica per tal que els països sense estat no poguessin tenir comitè olímpic. Ep, i en Pujol n'estava totalment assabentat. El cas és que ho va presentar en la sessió que el COI va celebrar a Niça i, aquest cop, vam aconseguir aturar-lo. Com que encara teníem recursos, vam fer una campanya en la qual el missatge era que el moviment olímpic s'havia caracteritzat a no confondre la política, i la seva expressió màxima, que és l'Estat, amb l'esport.

Més endavant no, però...

El 1994 vaig deixar el COC i, un parell d'anys després em vaig assabentar que Samaranch ho va tornar a provar i, com que no hi va haver reacció, ho va poder tirar endavant.

Amb la seva marxa, el COC va perdre força?

Era molt difícil, un cop difuminada la data del 1992 i sense suports importants de les institucions, mantenir la flama.

Amb quins ulls es mira la revilla del COC gràcies a la UFEC?

Amb un cert escepticisme. El president de la UFEC, i també del COC, ens va convidar a un dinar als que hem estat presidents del COC en el qual ens va explicar el projecte i ens va dir que faria una assemblea, que ha fet, en què s'aprovaria la modificació dels estatuts del COC davant la possibilitat de la independència de Catalunya. A l'assemblea, però, no ens va convi-

dar als anteriors presidents. Crec que no han volgut que hi hagi una articulació històrica.

Per què hauria de ser així?

Suposo que perquè volen fer nou. Qui més qui menys no té interès a recordar aquella època, perquè, des de la mirada que se li pot fer avui, és molt poc gloriós per a Convergència i per a Esquerra.

Li sembla que no calia revifar el COC?

Havent-hi la UFEC, no era necessari. Crec més en un esforç de la UFEC. A més, si Catalunya aconsegueix la independència, automàticament caldrà un COC. No crec que hagi de ser una estructura prèvia. En tot cas, ha tingut molt poc ressò.

No creu que sigui un COC hereu del seu, doncs?

No han reivindicat allò que no-saltres vam sol·licitar l'any 1991, a Lausana, davant el COI. Això ja marca el seu to, més aviat baix. Per altra banda, crec que s'haurien d'haver organitzat uns jocs catalans, com van fer els lituans quan encara tenien els tancs als carrers de Vilnius. No costava tant i hauria estat una bona finestra. S'haurien pogut fer moltes coses.

I la possibilitat de fer uns Jocs d'hivern a Barcelona, com la veu?

Des del punt de vista polític, no ho veig. A més, el canvi climàtic no hi ajuda gens. Ens exposem a organitzar uns Jocs que s'han de celebrar amb dificultat. ■

Del caso Palau a la Agencia Antifraude

► Joan Llinares sale en defensa de los funcionarios durante su toma de posesión como director de la entidad: «Venimos a deciros que no estáis solos»

EUROPA PRESS

■ «La corrupción es el uso de los poderes públicos para desviar recursos en beneficio privado» y la nueva Agencia Valenciana de Prevención y Lucha contra el Fraude y Corrupción viene a decirle a los funcionarios que «no están solos» contra esta lacra. Así se pronunció ayer el responsable de este organismo, Joan Llinares, durante la toma de posesión de su nuevo cargo en la Agencia. «En principio vamos a arrancar», se justificó ante los periodistas el artifice de que el caso Palau (el desvío de fondos en el Palau de la Música Catalana) viera la luz, para agregar: «Esta agencia -que cuenta este año con un presupuesto de 1,5 millones de euros- tiene una fortaleza, que es que está creada por ley, por el Parlamento valenciano». Así, agregó que el proyecto arranca con «todas las expectativas, porque comenzamos de cero».

Llinares, «consciente» de que puede enfrentarse a algunas «dificultades», pero que «seguro se solucionarán» con el principio de legalidad y desde la lealtad institucional, afirmó también que su primera tarea dentro de la agencia será «crear estructuras» que girará en torno a tres ejes: prevención, análisis y asuntos jurídicos.

La prevención es, a su juicio, un «trabajo esencial». «Muchas cosas que han pasado están relacionadas con la falta de conocimiento de cómo establecer mapas de riesgos y conocer patrones con los que funciona la corrupción y el fraude»,

aseveró. Por ello, y para hacer frente a este desconocimiento, puso como ejemplo que en Barcelona, una de las primeras cosas que se puso en marcha el pasado curso fue un convenio con la Universidad para crear el primer máster de prevención de la corrupción. «Y si esto podemos hacerlo con las universidades valencianas, mejor».

Protección

Dentro de las funciones de la agencia existe un capítulo «muy importante» destinado a proteger a aquellas personas, funcionarios o no, que colaboran con la institución en sus objetivos: la lucha contra el fraude y la corrupción. Respecto a los funcionarios, les trasladó: «Venimos a deciros que no estáis solos». Así, se establecerán canales de colaboración institucional y también de participación ciudadana a través de entidades sociales y protegiendo desde el primer momento a los trabajadores públicos y ciudadanos que alerten, informen o denuncien casos de corrupción.

Esto será posible tejiendo mecanismos de coordinación y cooperación con otros órganos de control y fiscalización como la Intervención General, la Sindicatura de Comptes y los interventores, secretarios y tesoreros de la administración local. «También con la fiscalía y la Abogacía de la Generalitat para ayudar a conseguir la recuperación completa de los recursos públicos saqueados», agregó. Sobre la Sindicatura adelantó

K Trabajare incansablemente desde la plena independencia, el rigor y la objetividad»

K Podemos crear un máster en prevención en las universidades de la Comunidad»

que la próxima semana mantendrá una reunión con el Síndic Major: «Habrá una magnífica colaboración porque tenemos competencias diferenciadas». En relación con la Fiscalía, Llinares recordó que cuando un asunto se judicialice, la Agencia Antifraude ya no tendrá competencia a no ser que, o bien Fiscalía, o bien los juzgados, planteen elementos de colaboración. Con Anticorrupción también mantendrá un encuentro próximamente.

Llinares se ubicará provisionalmente en las Cortes, en un espacio «reducido». «Trabajare incansablemente desde la plena independencia, el rigor y la objetividad para que la institución sea un instrumento eficaz», dijo.

Joan Llinares, ayer en su toma de posesión. INFORMACIÓN

El Consell regula los «lobbies» para evitar el «amiguismo»

► El pleno del Consell aprobó ayer el anteproyecto de ley para regular la actividad del «lobby» en el ámbito de la Generalitat y su sector público instrumental, con el objetivo de garantizar la transparencia en la participación de estos grupos de interés en la adopción de políticas públicas y en la elaboración de proyectos normativos, de modo que «haya unas reglas comunes

y no prime el nepotismo o amiguismo» y «no se haga desde la oscuridad de despachos poco ventilados», según indicó ayer el conseller de Transparencia Manuel Alcaraz. Sitúa a los «lobbies» dentro de la administración colaborativa y en el marco del concepto de buen gobierno para evitar que los poderes públicos puedan favorecer a grupos de interés frente a otros.

Al menos de momento. Hace unos días, el señor Artur Mas decía en una conferencia en Berlín que “crearemos la Dinamarca mediterránea”, y según los medios argumentaba en forma de pregunta: “Si el Estado más rico y el segundo más poblado de Alemania quisiese decidir su futuro, ¿verían lógico que el Gobierno criminalizase a los políticos que han puesto las urnas?”. Se trata de una pregunta retórica, pues la respuesta está al alcance de quien quiera saberlo. En enero de este año, el Tribunal Federal de Alemania rechazaba que Baviera pudiese convocar un referéndum secesionista, con el taxativo argumento siguiente: “En la República Federal de Alemania, que es un Estado-nación basado en el poder constituyente del pueblo alemán, los Estados no son dueños de la Constitución. Por lo tanto, no hay espacio bajo la Constitución para que los Estados individuales intenten separarse. Esto viola el orden constitucional”. Sería difícil decirlo más claro en tan pocas líneas. ¿No lo sabía el señor Más? Sería grave. ¿Pensaba que nadie se daría cuenta de tal error? No lo sabemos. Pero que conste que en Alemania la Constitución no reconoce el “derecho a decidir”. En cuanto a “criminalizar a los políticos”, la gran diferencia entre los políticos alemanes y algunos de los de aquí es que aquellos tienen tendencia a aceptar y acatar las decisiones del Tribunal Constitucional. No es imaginable que intentasen saltarse la decisión vinculante del alto tribunal. Algo parecido pasó en Italia, con la tentativa de referéndum en la región del Véneto.

Otra diferencia, y no menor, con el norte de Europa, Alemania, Dinamarca, Noruega, etcétera, es que por aquellas tierras los políticos tienden a dimitir cuando toman una iniciativa política apelando al sufragio y la realidad les da la espalda. En efecto, dimiten. Aquí el señor Más convocó elecciones anticipadas en 2012 y su partido bajó de 62 (que había obtenido en 2010) a 50 escaños. Y lue-

Cataluña no es Dinamarca

PERE VILANOVA

El discurso creado por Artur Mas y los independentistas no tiene nada que ver con la realidad

go, en 2015, otra vez elecciones anticipadas y Junts pel Sí, es decir, Convergencia en coalición con Esquerra Republicana, vuelven a 62 escaños, pero por separado en la anterior convocatoria sumaban... ¡73! Las elecciones de 2015 tenían que ser en “clave plebiscitaria”, el resultado no fue el esperado, aunque sumando los imprevisibles 10 escaños de la CUP obtuviesen una mayoría ab-

soluta no exactamente plebiscitaria. Y al final el señor Mas dio un paso al lado, pero no por asumir la responsabilidad política de que bajo su liderazgo su partido político ha ido cuesta abajo, sino como maniobra táctica para que la CUP no lo mandase todo a paseo. El discurso hegémónico de los dirigentes del procés se basa en un tono entre ingenuamente sorprendido y moderadamente indignado

de que en Cataluña no se puede votar, porque el Gobierno de Madrid tiene *urnofobia*, pero en Cataluña se sigue votando en elecciones autonómicas, municipales, generales y europeas, con censo, urnas homologadas, normas jurídicas habilitantes consolidadas y claras, una administración electoral bien rodada. El discurso del lamento es extraño, pues deliberadamente elude explicar que “votar es democrático” cuando hay un marco institucional y legal claro, vinculante y sobre todo conocido de antemano. En Dinamarca todo esto lo tienen y votan sin mayor problema. Es más, en el Parlamento danés esto de que el Gobierno presente un proyecto de ley que ha de cambiar la historia del país encunciando solo el primer artículo, pero aplazando *sine die* el debate parlamentario sobre el mismo, sonaría muy raro. Más diferencias: en Dinamarca no parece que el partido gobernante haya tenido nunca todas sus sedes embargadas, varios de sus altos cargos imputados, toda la familia del líder histórico del catalanismo bajo sospecha, imputados varios de sus miembros y uno en prisión cautelar. En Dinamarca no tenemos noticia de que el equivalente del Palau de la Música en Copenhague se haya dedicado a otra cosa que a promover las artes musicales. Y un largo etcétera.

El señor Más parece estar sinceramente convencido de que es el líder providencial, pero su presencia abrumadora en el escenario político es a día de hoy una de las más graves hipotecas que pesan sobre su nuevo partido, PDeCAT, que ha tenido que adoptar diversas denominaciones según las elecciones del calendario. Ante tal confusión estratégica y táctica, ¿hemos de esperar al 4 de julio para que se informe a la ciudadanía de “todos los detalles” en un acto público en alguno de los palacios de Barcelona? ¿Por qué no lo hacen en el Parlamento? Dinamarca está muy lejos, en el espacio y en el tiempo.

Pere Vilanova es catedrático de Ciencia Política (UB).